

„Kései sirató”

József Attila emlékének

Nem bántana, hogy nem ismertelek,
ha mint Ady, előttem éltél volna.
De hogy *egy korban* élhettem veled,
egy városban – s más versekért bomolva,

azt nem tudom én megbocsátani
sem a sorsnak, sem bolond önmagamnak.
S nem mentség rá, csak gyenge valami,
hogy a gyerekek más útjai vannak.

Úgy születél meg, mint egy véres álom:
önképzőkörrel – egy csúf délutánon –
mentünk haza (pár lázadó barát)

s ott, először a Márvány-utca sarkán
neved újságok éléről rivallt rám:
„József Attila megölte magát!”

*

„Gonosz vagy” te is! Megszületni így,
hogy ugyanakkor tested elemészted.
Két hétre rá, már mondtam verseid
s hirdetem szerte átokverte élted.

Eltüntél végleg – úgy álltál mögém,
s lettél előknél előbb agitátor.
Attól kezdve tehozzád mértem én
a vers tüzét, tetőled lettem bátor.

Tőled tanultam, hogy a test, az semmi.
Egy perc alatt kell a halálba menni,
ha felrázza ez az embereket.

Ellentét? Nem az. Én azt is csak tőled
tanultam meg, hogy milyen szép az élet.
S hogy harcolni kell érte, míg lehet.

(1955)